

Vivim d'esperança

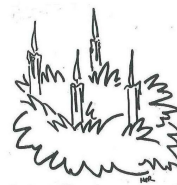
L'Advent ve a recordar-nos cada any que el món no està perdut, perquè Déu no l'ha deixat a mercè de les seves pròpies forces i el recrea constantment amb el seu amor sense límits. Ens recorda que no estem sols, perquè Déu és amb nosaltres per sempre i que no és només amb el nostre esforç que podem anar transformant i millorant el nostre món. Ens recorda que en aquest moment de la història, malgrat tantes situacions que ens fan sofrir i els greus problemes que vivim a tants nivells, podem superar les dificultats perquè és Ell que una i altra vegada ve al nostre encontre, truca a la nostra porta, obre el nostre horitzó. A nosaltres ens toca, això sí, obrir-li la porta, fer-li lloc, deixar-lo actuar i fer-ho amb un cor agraït, senzill i confiat.

Advent és, doncs, temps de renovar la nostra esperança, de preguntar-nos si encara ens atrevim a esperar i com la concretem en la nostra vida .

Algú ha canviat la frase «mentre hi ha vida hi ha esperança» per aquesta altra: «mentre hi ha esperança hi ha vida», perquè en realitat l'esperança alimenta l'espurna de vida divina que hi ha en nosaltres, dóna constància a l'amor, és la força que empeny a caminar sense defallir, sosté el desig de viure, és llum interior que fa creure no sols en el dinamisme de la vida sinó també en la capacitat de canvi que hi ha en la humanitat.

La nostra esperança cristiana recolza en l'amor incondicional de Déu i té un fonament introntollable, té un nom: Jesús. La seva vinguda en el temps fa realitat totes les promeses de Déu al llarg de la història, i un dia ho conduirà tot a la plenitud.

CATALINA TERRATS

ADVENT 2009

* ALEGRA'T

Aquesta és una de les paraules clau en la litúrgia del temps d'Advent, i és la que nosaltres volem destacar al llarg d'aquestes quatre setmanes de preparació al Nadal. Volem viure una espera alegre, com la de Maria, perquè el Senyor ja és amb nosaltres, «Alegra't plena de gràcia», «crida de joia filla de Sió», «alegrem-nos sempre en el Senyor...». Per això, les quatre actituds que formen enguany la nostra corona d'Advent van precedides de la paraula ALEGRA'T, «estigues atent», «prepara el camí», «no tinguis por», «tu que has cregut».

SOLIDARITAT

* ALIMENTS DE NADAL

Aquesta any moltes persones no tindran recursos per celebrar el Nadal. A nosaltres no ens faltarà res i volem fer-los arribar aliments propis d'aquestes festes. Per això, des d'ara podeu portar els vostres lots que recollirem els diumenges a l'entrada de l'església i els dipositarem als peus de l'altar.

* COMPROMÍS AMB BURKINA FASO

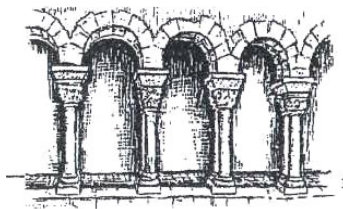
Tal com hem anat anunciant, aquest temps d'Advent ens volem apropar als germans damnificats per les inundacions de Burkina Faso. A través del nostre amic missioner **Agustí Goytiso**, que ens ha explicat la situació dramàtica que viuen milers de persones que s'han quedat sense casa i sense recursos de cap mena, els farem arribar la nostra ajuda. Encara que sigui simbòlica, és un gest d'amistat i de solidaritat. que ell agraeix profundament. Ja s'ha fet una col·lecta i al llarg de tot l'Advent s'aniran recollint les aportacions que podeu dipositar en uns sobres que trobareu a la tauleta de l'entrada de l'església, a la caixa comunitària.

NADAL i CAP D'ANY

Nadal	<i>vigília</i>	I vespres	7.30
		matines	22.45
		eucaristia	24.00
<i>dia</i>		laudes i eucaristia	10.30
		I vespres	7.30
Cap d'Any		vetlla	22.45

Des del monestir

Diferents, però tots fills i filles de Déu

La diversitat caracteritza tots els éssers creats: en l'univers, en les espècies animals, en la terra i en el mar, en els inanimats... I no cal dir en els humans: hem arribat mai a veure dos rostres idèntics? Aquesta varietat, però, va unida als trets comuns que tan sovint ens captiven: la bellesa i l'harmonia. Això s'esdevé també en les diverses espiritualitats que configuren les religions del món: cada religió té fesomia pròpia i alhora grans afinitats amb la resta.

El dia 2 de novembre vam tenir un trobament molt càlid amb germanes i germanes de la comunitat budista del Garraf. Amb respecte i cordialitat vam intercanviar experiències de les nostres pròpies tradicions, budista i cristiana. Vam constatar-ne els trets comuns: la recerca de la lluminació i de la pau interior en la pràctica de la meditació, de la pregària; l'esforç per recuperar aquell nucli essencial, que ens constitueix com a persones, però velada per les nostres opacitats; l'acció concreta cap al propi entorn social, i d'altres.

Diferència substancial: la persona de Jesucrist, a qui el budisme també estima, però que nosaltres admirem i seguim com el Déu-amb-nosaltres, que ens ensenya en la seva persona divino-humana la manera d'esdevenir homes i dones segons el disseny del Creador i Pare nostre, i que ens condueix a la salvació.

Som diferents, però podem pregar junts –i vam fer-ho–. Som diferents, però podem ajudar-nos a créixer en l'amor i a fer el possible per tal d'irradiar al propi entorn la joia, la pau, la bondat.

MARIA-LURDES SOLÉ

Des de l'ACAT

CEUTA: LA "PRESÓ DOLÇA" PELS IMMIGRANTS¹

Compartim amb vosaltres el testimoni de l'associació Elin, que acompanya les persones immigrades des de fa 10 anys a Ceuta, on hi ha un CETI (Centre d'Estada Temporal per a Immigrants) ingressats allà només per no tenir papers. Les lleis d'immigració priven les persones –però no les mercaderies– de la lliure circulació que proclamen els drets humans.

¹ Si voleu saber-ne més, podeu demanar l'informe de l'ACAT Catalunya/Espanya amb motiu de la visita a Ceuta de dos dels seus membres el 19-20 de setembre 2009. acat@pangea.org

«... Sortiren dels seus països fa més de quatre anys enganyats per les màfies i seduïts pel somni d'una vida millor per a ells i les seves famílies. Durant els anys de trànsit per Àfrica, han estat maltractats i tancats per les màfies, reenviats al desert diverses vegades sense menjar ni aigua, despallats de les seves pertinences i documentació, amb repetits intents frustrats d'entrada a Ceuta posant en greu perill la seva vida. [...]

Actualment porten més de dos anys a Ceuta, patint amb desesperança, inseguretat i por, tement l'expulsió imminent. Senten que ho han perdut tot, que han arruïnat les seves famílies, i estan perdent la seva joventut... sense poder sortir de Ceuta, i sense resposta de les autoritats. Porten més de dos anys al CETI, en un centre que hauria de ser de "primera acollida i serveis i prestacions socials bàsiques als immigrants que travessen la frontera".

Cap norma legal limita el màxim de l'estada als CETIs. L'Estat no pot expulsar-los per manca de documentació, absència d'acords de repatriació o de mitjans econòmics. Sense permetre'ls d'empadronar-se a Ceuta, no poden gaudir de l'assistència de salut, treball, estudis... I la ciutat autònoma és petita per moure's i per guanyar-se la vida. Amb tot, han donat prova d'una gran qualitat humana i agraeixen el poc i molt que reben de la població de Ceuta i dels voluntaris. Actualment hi ha cinquanta-tres indis que malviuen des de fa més d'un any al bosc de Ceuta i uns altres vint subsaharians des de fa poc. Tots ells sortiren del CETI per por a ser sorpresos i expulsats inesperadament.»

Bé podríem demanar que fem vida la frase de Jesús: "El dissabte –la llei d'Estrangeria– està fet per a la persona i no la persona per al dissabte".

Des del testimoniatge

Màrtirs, aniversari 20 anys

La matinada del dia 15 de novembre d'enguany s'han complert vint anys de l'assassinat del jesuïta basc Ignacio Ellacuría, rector de la Universitat Centreamericana del Salvador, junt amb cinc companys jesuïtes, la cuinera, Julia Elba, i la seva filla de dotze anys, Celina, ambdues salvadorenques. Un esquadró militar de les forces armades va ser l'autor, en la mateixa Universitat, del violent tiroteig que va acabar amb la vida de tots ells.

D'ell s'ha dit que "era llum i far" en una societat martiritzada per la guerra, on les violacions dels drets humans eren constants.

L'assassinat dels jesuïtes no va ser una mort casual sinó una conseqüència de la seva manera de viure a favor de la pau i de la justícia. Des de la UCA s'havien denunciat les condicions d'explotació i de misèria de la majoria dels camperols del país, compromís en el que coincidia l'arquebisbe de San Salvador Óscar Romero també assassinat l'any 1980 mentre oficiava missa.

A Ignacio, testimoni, màrtir de l'anunci evangèlic de vida per a tothom, home de pau en un medi de violència, el seu compromís li va costar la vida.

El pas del temps no ha pogut esborrar el seu record, van fer desaparèixer a qui lluitava per la llibertat, però no han pogut matar les seves idees, el pensament sempre serà lliure. Diu un poeta "vivos están aquellos que murieron"

Dies abans de la seva mort Ellacuría, a Barcelona, havia dit : «només amb utopia i esperança es possible creure i tenir ànim, per intentar amb tots els pobres i oprimits del món revertir la història, subvertir-la i orientar-la cap una altra direcció».

JOSEFINA BASSETS

L'espera del Senyor

En aquest temps de presses, d'eficàcia i de productivitat, en què també els cristians semblen condemnats a l'activisme, parlar d'espera pot reportar impopularitat i incomprensió total. De fet, per a molts "espera" és sinònim de passivitat i inèrcia, d'evasió i irresponsabilitat. En realitat el cristià, que no es defineix per allò que fa, sinó per la seva relació amb Crist, sap que el Crist que Ell estima i en qui posa la seva confiança és el Crist que ha vingut, que ve avui i que vindrà en la glòria. Per tant, el cristià no té davant seu el no res o el buit, sinó una esperança certa, un futur orientat per la promesa del Senyor: "Sí, vinc de pressa". [...]

La vinguda del Senyor imposa al cristià "l'espera" del que ha de venir i la "paciència" davant d'allò que no sap quan arribarà. La paciència és l'art de viure el que és incomplet, de viure la parcialitat i la fragmentació del present sense desesperar-se. No és tan sols la capacitat d'aguantar el temps, de romandre en el temps, de perseverar, sinó també de sostenir els altres, de suportar-los, és a dir, d'assumir-los amb les seves limitacions i d'experimentar-ne la càrrega. [...]

En tot això s'endevina que l'espera pacient és signe de força i de solidesa, d'estabilitat i de convicció, no de debilitat; és especialment, l'actitud que revela un amor profund al Senyor i als altres perquè "l'amor és pacient". Moguda per l'amor, l'espera es converteix en desig de trobada amb Déu.

Encara més. L'espera del Senyor condueix el cristià a disciplinar el propi desig, a aprendre a desitjar, a interposar certa distància entre ell i els objectes desitjats, a passar d'una actitud de consum a una altra de compartició i de comunió; a una actitud eucarística.

Aquesta espera de tots els cristians es converteix així en una invocació de salvació universal, expressió d'una fe còsmica que sofreix amb cada ésser humà i amb cada criatura. Però si són aquests els valors de l'espera del Senyor, si aquesta és una responsabilitat pròpia dels cristians, ens hem de deixar interpel·lar per aquella crida cordial i provocadora que, en el seu temps, ens va dirigir Teilhard de Chardin: "Cristians, vosaltres que després d'Israel heu rebut l'encàrrec de mantenir sempre viva la flama ardent del desig, què n'heu fet de l'esperança?"

ENZO BIANCHI

Tornar a Jesús, tasca urgent en l'Església d'avui

Oferim un resum de la conferència que José Antonio Pagola va pronunciar en l'acte de presentació del seu llibre a Barcelona el passat 6 de novembre

Pagola va començar fent un anàlisi de les actituds i riscos actuals, i després va esposar quina és l'actitud que s'hauria de tenir.

Tenim el risc de **condemnar** la societat actual i fer una contracultura o contrasocietat. No tenir en compte que Jesús estima sense límits la societat actual.

Tenim el perill del **reaccionisme**, una actitud que vol restaurar el passat. Hem de caminar amb les dones i homes d'avui. No hi ha l'impuls de posar vi nou en bots nous.

Tenim la temptació de **la passivitat**. ens queixem, però en el fons hi ha indiferència. Vivim la fe amb passivitat, tal com hem estat educats, en una religió **d'autoritat i no de crida**.

Hem de tenir molta força espiritual per convertir-nos a Jesús.

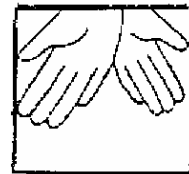
Tornar a Jesús avui és el més important, hem de crear un clima diferent. L'Església necessita una conversió sense precedents i estem TOTS cridats a convertir-nos.

Jesús és l'únic que justifica la presència de l'Església en el món, la seva missió és transmetre el projecte de Jesús i això demana una experiència fonda, fecundant. El seguiment ha de ser **VITAL, NO DOCTRINAL**.

La conversió a l'esperit de Jesús, ens portarà a estar atents als comportaments humans de Jesús, a acollir, escoltar i acompanyar. Hem de recuperar la identitat de seguidors de Jesús, caminar cap a un nivell nou d'existència cristiana, motivada per Ell. Si l'església ignora Jesús, no mirarà al món com Ell. Hem d'establir una nova relació amb Ell, estar atents escoltant els relats de Jesús en els evangelis, ja que són els qui recullen l'impacte que va tenir en els qui el van conèixer. L'evangeli s'ha de llegir en actitud de conversió. Amb Jesús s'aprèn un nou estil de vida, una nova manera de ser.

Viure cada moment de la història, reanimar l'esperança crear noves bases, aprendre a viure canviant, no repetint, tenint plena consciència que Déu no es farà mai enrere.

CARME VILLARROYA

Prequem amb Maria

Maria de Natzaret,
pel teu "Sí" a Déu has capgirat el món.
Tu no vas tenir por de Déu.
El vas acollir en la teva vida,
despreocupant-te dels teus privilegis,
posant la teva persona
al servei de tots els homes i dones de la terra.

Maria de Natzaret,
mare del Crist,
noia del poble,
acull amb tendresa
els qui ens costa tant de dir SÍ
generós i definitiu.

Ensenya'ns a saber dir SÍ com tu ho vas fer:
amb generositat, amb humilitat i puresa
i amb un gran esperit de servei.

Ajuda'ns a no tenir por de Déu,
ajuda'ns a no amagar-nos de la seva presència,
ajuda'ns a no fugir de la seva crida.

Noia del poble, Maria,
fes que, al llarg de la nostra vida,
no ens cansem mai de dir un SÍ, sincer i generós,
a tota persona que Déu posa al nostre costat.
Així seguirem el teu camí,
així naixerà una petita llum
en la fosca del nostre món.